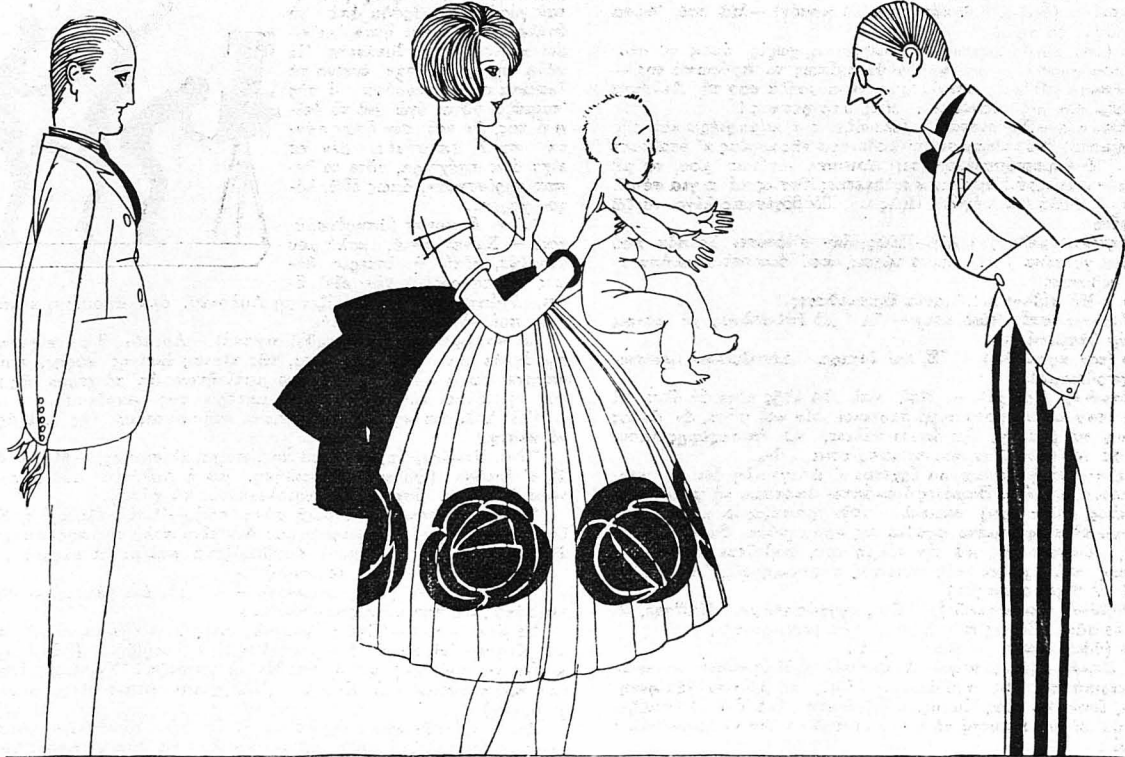

ΧΑΡΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΤΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ

ΞΑΝ ΚΟΜΩΔΙΑ ΚΑΙ ΞΑΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

κ. Μενέλαος Βαμένος (άφίνει την πέννα του στο γραφείον του για να εξετάση τη νέα μαγειρίσσα που ή καμαριέρα του του παρουσίασε). — "Α! σένα έστειλαν από το μεσιτικό γραφείο; Σε λένε Μάρθι; (Η μαγειρίσσα λέγει «ναι» με το κεφάλι). Καθώς μου γράφουν, μπορώ να έχω πλήρη έμπιστοσύνη σε σένα;... (Με τήσου βαρότητα ανθρώπου τής πείρας) Μά ή πληροφορίες δεν βγαίνουν πάντα άληθινές. (Με γέλιο δυνατό.) "Αρκεί να μεθάς μόνο αφού τελειώση τη δουλειά σου και να μην είσαι από κείνες που κλέβουν στα ψώνια!

"Η Μαγειρίσσα, (μια γερόντισσα καθαρή, με μάτια άδολα, αλλά ζαρωμένη και καμπούρα από τη φασαρισμένη ζωή που έκαμε). — Ποτέ δεν μου έκαμαν παρατήρησι στο ζήτημα τής τιμιότητος... Θά το δήτε, Κύριε, όταν με γνωρίσετε καλύτερα.

"Ο κ. Βαμένος.— Λαμπρά. Μου γράφουν άκό η πώς ξέρεις καλά από κουζίνα. "Αλλά και αυτό, θά το ίδουμε. "Η τελευταία μαγειρίσσα που μου έστειλαν ήταν φορτωμένη από συστατικά, μά έρχοιγε πιπέρι στο ριζόγαλο και σκόρδο στην ομελέττα... Τέλος, θά ίδουμε! (Έξετάζει τά χροτιά της). Βλέπω έδω ένα μόνο συστατικό, αυτό που πήρες από το τελευταίο σπίτι όπου ύπηρετήσες τρία χρόνια. Γιατί το άφησες;

"Η μαγειρίσσα.— Γιατί πάντρεψαν την κόρη τους. "Η ύπηρεσία έγενε κορασιτική για μένα. (Με μελαγχολία.) Δεν είμαι πια νέα.

"Ο κ. Βαμένος.— Και προτιτέρα άπ' αυτό το σπίτι που ήσουν;

"Η μαγειρίσσα. (βιάζεται να δώση τέλος σ' αυτή την άνάκρισι). — Πουθενά. "Ησιον σπίτι μου. Μόνο που ο άνδρας μου απέθανε και μ' άφησε στην άνεχεια. Δοκίμασα να έρσασθώ., Μά, έξερετε. Με τά ραφήματα, Κύριε, δεν τάβγαίνα πέρα. Και έτσι, έπειδή ξέρω καλά από μαγειρική, μπήκα σε ύπηρεσία.

"Ο κ. Βαμένος (μαλακότερος). — "Α;... Δεν είχες κανένα που να μπορή να σε βοηθή; Δεν είχες παιδί;

"Η μαγειρίσσα (συγκινημένη, όπως εκείνοι που τους άνασκαλίζουμε μια κρυφή πληγή). — "Οχι, όχι, κύριε, δεν είχα παιδί. (Σιγά, σά να μιλή μόνη της).

Δεν έχω πια παιδί!

"Ο κ. Βαμένος (σάν καλόκαρδος που είνε, δεν θέλει να κακοκαρίξη τους άλλους). — Αυτό μου είνε άδιάφορο. Μ' άρέσει, σε κρατώ. "Όσο για το μισθό, θά σου δώσω όσο ζήτησες.

"Η μαγειρίσσα.— Ευχαριστώ, κύριε.

"Ο κ. Βαμένος.— Τώρα μένει μόνο να μάς δείξη την τέχνη σου. "Η καμαριέρα θά σ' έγκαταστήη στο δωμάτιό σου. "Επειτα θά καταίβης στην κουζίνα και θά μάς ετοιμάσης ένα μικρό δείπνο. "Ό,τι προτιμάς, για να ίδουμε τη μαστοριά σου. Σημείωσε ότι είμαστε ντελικάτοι στα γούστα μας.

"Η μαγειρίσσα (με άπορίαν). — Πώς, ο κύριος δεν είνε λοιπόν μόνος;

"Ο κ. Βαμένος.— "Όχι, δεν είμαι μόνος. Είνε και ή κυρία. (Άστειευόμενος) Μήπως αυτό σε πειράζει;

"Η μαγειρίσσα.— Καθόλου, κύριε, αλλά ο κύριος ήρθε στο γραφείο, αυτός φροντίζει για όλα... Νόμιζα πως ο κύριος δεν είνε παντρεμένος.

"Ο κ. Βαμένος (μετά μικρόν διασπασμόν). — "Ε, όριστε! είμαι παντρεμένος!... "Αλλως τε, ή κυρία σε τίποτε δεν άνακατώνεται. "Εγώ φροντίζω για όλα στο σπίτι. Διετήρησα τής συνήθειες που είχα τον καιρό που ήμουν γεροντοπαλλήκαρο. "Εγώ θά δίνω παραγγελίες· έγω πάντα θά σε πληρώω. Μπαςεις να πηγαίνης (Τήν φωνάζει πάλι). Πολύ άλατισμένα τά φαγητά! Μ' άρέσουν άλατισμένα!...

(Η μαγειρίσσα όποκλίνεται και έξέρεχεται μαζί με την καμοριέρα. "Ο κ. Βαμένος συνεχίζει την άλληλογραφία του με άνθρώπους τής άδελφότητας για την τρέγουσα τιμή τής ξυλειας οικοδομής. Στάς έπτά παρά πέντε, ή πόρτα του γραφείου του άνοίγει άποτόμως και μια γυναικούλα πολύ σιخ, πολύ νέα, φορτωμένη μισραδιές, μπαίνει άποτόμως. Είνε ή κυρία— ή μάλλον ή Δολόττα).

"Ο κ. Βαμένος (χαρούμενος). — "Α! ήρθες μπέμπη μου;

Δολόττα (χωρίς να χρονοτριβή στα χάρδια του). — "Ελα φέρε λεπτά! "Ερχομαι άπάνταρη και έχω

μιά μοδίστρα που περιμένει στο διάδρομο μ' ένα λογαριασμό εκατόν εξήντα φράγκων, στείλ' της τα.

Ο κ. Βαμένος (δελιά, ενώ ετοιμάζει το ποσόν).—Μά σου 'δώσα διακόσια φράγκα το πρωί!

Λολόττα (ενώ πουδράζεται στον καθρέφτη, χωρίς όμως να σκοτίζεται να πουδράρη λίγο και την αλήθεια, όπως το πρόσωπό της).—Καλά, και έπειτα; Θέλεις μιά όμορφη γυναικούλα σαν τή Λολόττα να μίνι μαζί σου για τὸ δόνδρο;.. Μᾶς ὑποχρέωσες!

Ο κ. Βαμένος—Εὐχαριστῶ! (Φωνάζει τὴν καμαριέρα καὶ τῆς δίνει τὰ χρήματα.) Νά! πλήρως τὴ μοδίστρα τῆς κυρίας κ' ετοίμασε τὸ τραπέζι. (Ἡ καμαριέρα ἐξέρχεται). Λοιπόν, γατίτσα μου, νὰ μὴ μὴ μὴ μὴς τόσο σκληρὰ. Νομίζω πὼς ἄρκετες θυσίες κ' αὐτὴ σένα!

Λολόττα.—Καλά! καὶ ἐγὼ; Πὼς!.. Τὸ φέρσεις λίγο. νὰ ζῶ μαζί σου, μόνο!

Ο κ. Βαμένος (μελαγχολικά).—Πὼς; δὲν σ' ἄρξοι λοιπὸν πού ζῆς σὸν τίμα γυναίκα; Αἶ; Λίγο τόχεις, πού ὄλοι σὲ ὑπολήπτονται καὶ σὲ σέβονται;

Λολόττα.—Μὲ σέβονται! Ὁραία διασκέδασις!

Ο κ. Βαμένος (στὰ νεῦρά του).—Ἄ! μὰ ἐπὶ τέλους, μὲ κάνεις καὶ γάμο τὴν ὑπομονή μου

Λολόττα (τὸν προκαλεῖ).—Ἔ, καὶ ὕστερα; Δὲν εἴμαστε μὲ στεφάνι. Ἄς χωρῶμε!

Ο κ. Βαμένος (ζωηρά).—Ναί, καὶ θὰ ἴδῃς τότε ἂν ὄλοι οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο καλοὶ, τόσο συμβιβαστικοὶ σὸν καὶ μένα, ἂν δ' ὄλος θὰ σ' ἀφίην νὰ βγαίνῃς ἔξω ὅποτε θέλεις, νὰ ἐπιστρέφῃς ὅποτε θέλεις, ἂν θὰ σοῦ κἀν ὄλα σου τὰ κακρίτσια... ἂν...

(Αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ καμαριέρα ἔρχεται ν' ἀναγγεῖλι ὅτι τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμὸ, καὶ ὁ κ. Βαμένος διακόπτει ἀπότομα τὴ φράση του. Μένει ἄνυδος, καὶ παίρνῃ σιωπῆλὰ στὴν τραπέζια μαζί μὲ τὴ Λολόττα, πού τὰ σουφρωμένα φρούδια τῆς προμηνοῦν θυελλαν.—Ο κ. Βαμένος, μετανοημένος γιὰ τὴν τόλη του, φοβεῖται τὴ διακοπὴ τῶν σχέσεων, καὶ ἀρχίζει τὰς ταπεινὰς περιποιήσεις, Ἄλλ' αὐτὴ τὸν ἀπαθεῖ μὲ θυμὸ σιωπῆλῶ).

Ο κ. Βαμένος (ικτετυκτικῶς).—Ἐλα, συγχώρητέ με... Κάθησε, ἀγάπη μου, νὰ φᾶς... Ἐξέρεις πὼς πήραμε νέα μαγειρίσσα;

Λολόττα (ἀδιάλλακτη).—Σκοτίσθηκα!

Ο κ. Βαμένος (ἐπιμένει).—Δοκίμασε τοῦλάχιστον πιστεύω πὼς ἡ μαγειρικὴ τῆς θὰ σοῦ ἀρέσῃ. Ἐγὼ, τὴ βρῆκα ἐξαιρετῆ. Ἄ λίστα, (σηκώνει τοὺς ὄμους).—Ἐξαίρετη; Θὰ ἴδῃ. (Δοκιμάει τὸ φαγητὸ καὶ εὐθὺς σκουντῆ τὸ πιάτο μὲ ἀηδ' α). Δὲν τὸ ἀμφέβαλλ' εἶνε σιχασιὰ!

Ο κ. Βαμένος, (κατάπληκτος).—Μὰ σὲ βεβαίω ὅτι ἐγὼ τὸ βρῆκα...

Λολόττα—Δὲν βαστῶ πειὰ!.. (Εὐχαριστημένη πού βρῆκει μιά ἀφορμὴ νὰ δυσχεραστῆ τὸν κ. Βαμένον). Νὰ τὴ διώξῃς, παρακαλῶ, τὴ νέα σου μαγειρίσσα, ἀκούσις;

Ο κ. Βαμένος; (μᾶλλον εὐχαριστημένος, πού βλέπει ὅτι ἡ θύελλα ἐξέσπασε στὸ κεφάλι ἑνὸς τρίτου).—Θεέ μου μὴ παραφέρεσαι! Νὰ κλείσῃ τὴν ἐβδομάδα τῆς καί...

Λολόττα (στὰ νεῦρά της).—Τὴν ἐβδομάδα τῆς; Οὐτὲ στιγμή! Δὲν ἔχω διάθεσι νὰ μὲ φαρμακώσῃ! Θέλω νὰ φύγῃ ἀπόψε... Θὰ τῆς κανονίσῃς τὸ λογαριασμὸ τῆς τώρα, μπροστὰ μου! (Στὴν καμαριέρα). Πέ της νὰ ἔρθῃ.

Ο κ. Βαμένος, σκύβοντας τὸ κεφάλι).—Καλά, ὅπε σ' θέλεις. Αὐτὸ μὲ πιχαίνει λίγο φαίνονταν τόσο καλῆ. Τέλος πάντων!

Ἡ μαγειρίσσα (εἰσέρχεται).—Ὁ Κύριος μὲ ζήτησε;

(Στὸν ἦχο τῆς φωνῆς τῆς, ἡ Λολόττα στρέφει ζωηρὰ τὸ κεφάλι. Μόλις βλέπει τὴ μαγειρίσσα, γίνεται χλωμὴ σὸν τὸ κεφάλι, καὶ μὲ δυσκολία καταπνίγει ἕνα ξεφωνητὸ. Ἡ γερόντισσα πάλι, πού σᾶκωσε τώρα τὰ μάτια της, ἀπόμεινε σὸν ἀπολιθωμένη, μὲ τὸ μᾶτι καρφωμένο στὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Λολόττας).

Ο κ. Βαμένος (πού, στενοχωρημένος μ' αὐτὰ πού ἔχει νὰ εἰπῆ παίζει μὲ τὸ πηροῦνι του καὶ δὲν εἶδε τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ σύντομη σκηνή)!—Ἄκου, καλὴ μου Μάρθα, λυποῦμαι πού δὲν μπορῶ νὰ σὲ κοπτήσω, μὰ ὁ τρόπος πού μαγειρεύεις δὲν ἀρέσει στὴν Κυρία...

Ἡ μαγειρίσσα (μὲ τὰ μάτια πάντα καρφωμένα στὴν ἀπολιθωμένη Λολόττα, τονίζει τὰς λέξεις).—Ἄ; ἡ Κυρία εἶνε πού μὲ διώχνει;

Ο κ. Βαμένος (συμβιβαστικῶς).—Δὲν σὲ διώχνουμε... Αὐτὸ τὸ πρῶτο γεῦμα ἦταν μιά δοκιμὴ. Δὲν ἔπνυχε, ἀπλοῦστατα. (Μὲ χαμόγελο). Θὰ πῆς ἴσως πὼς ἡ Κυρία εἶνε λίγο παράξενη... ἄλλ' ἐπὶ τέλους.

Ἡ μαγειρίσσα, (πού τὰ μάτια της, πάντα καρφωμένα στὴ Λολόττα, φαίνονται σὰ νὰ τὴν κεραυνοβολοῦν).—Ἐγὼ, καθόλου, κύριε. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσι ν' ἀρέσῃ ἡ μαγειρικὴ μου σ' ὄλο τὸν κόσμον.

Ο κ. Βαμένος (εὐχαριστημένος πού τὴ βλέπει ὅτι παίρνει εὐκολα τὸ πρᾶγμα).—Ἐννοεταί, ὅτι θὰ σοῦ τὴν πληρώσω τὴν ἐβδομάδα σου...

Ἡ μαγειρίσσα (μὲ ἀλλόκοτη συγκίνηση στὴ φωνή, μιλιώντας πάντα στὴ Λολόττα).—Νό, ἦταν

μὰ νέα, μιά φορά, πού τῆς ἄρρεσε πολὺ ἡ μαγειρικὴ μου, ὅταν γύρισε τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ δουλειὰ της, γιατί ἦταν ἕνα τίμιο κορίτσι τῆς δουλειᾶς Ἡ μόνη τῆς χαρὰ ἦταν ἐκεῖνα τὰ ἔκτακτα πού μποροῦσα ἄ τῆς τοιμάζω μόνο ἐγὼ γιὰ τὸ δειπνὸ τῆς, ἂν καὶ δὲν ἦσαν πάντα πολὺ σπουδαία. Δὲν τὰ εἶχα ὄλα πρόχειρα, οὕτε τὰ λεπτὰ περισσεύαν, ὅπως ἐδῶ, λόγου χάριν...

Ο κ. Βαμένος (ἀπεθυσμένως).—Σᾶνει πειὰ, καλὴ μου γυναίκα, αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν μὲς ἐνδιαφέρει... Δὲν εἶν' ἔται, ἀγάπη μου; (Κυττάζει τὴ Λολόττα, ἀλλ' ἀπομένει κατάπληκτος πού τὴν βλέπει χλωμὴ).

Ἡ μαγειρίσσα (ἐξακολουθεῖ σιγανὰ).—Λοιπόν, ἡ μαγειρικὴ μου τῆς ἄρρεσε τότε, ὅπως σᾶς εἶπα, τῆς τίμας ἐκείνης κόρης, πού δὲν ὑπάρχει τώρα πειὰ... Τῆς ἄρρεσε γιατί ἦταν ἀπ' τὰ τέρατα τῆς μητέρας της. Γιὰ τὸν ἀγαποῦσε τὴ μητέρα της. Ἀκούτε;...

(Ἡ Λολόττα κρῦβει τὸ πρόσωπο στὴν πετσέτα τῆς καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ).

Ο κ. Βαμένος (τρέχει σιμὰ της, παραξαιλισμένος).—Μὰ, τί ἔχεις; Τί σ' ἔπιασε; (Θέλει νὰ τὴ φιλήσῃ, μὰ ἡ Λολόττα τὸν ἐμποδίζει τόσο ἀπότομα, ὥστε αὐτὸς κυριολεκτικῶς τὰ χάνει).

Ἡ μαγειρίσσα (σὰ νὰ μιλή μόνῃ της).—Ἐπὶ τέλους, ἡ Κυρία ἴσως ἔχει δικηρὴ ἡ μαγειρικὴ μου δὲν εἶνε πολὺ τῆς προκοπῆς. Μὰ ἔνας πού ἔχει καλὴ καρδιά, συμβιβάζεται καὶ μὲ τὰ μέτρια...

(Ἡ Λολόττα κλαίει μὲ λυγμὸ).

Ο κ. Βαμένος (ἀπεγνωσμένος).—Ἄ! μὰ, ἐπὶ τέλους, τί σημαίνει αὐτὸ; Σὺ τὴν κάνεις καὶ κλαίει;

Ἡ μαγειρίσσα.—Ἐγὼ; Ὡ! πὼς μπορῶ νὰ τὴν κάμω νὰ κλαίῃ τὴν Κυρία; Ἡ Κυρία δὲν μπορεῖ νὰ μὲ γνωρίζῃ... (Ἡ Λολόττα κλαίει περισσότερο) ἀφοῦ, ἐγὼ δὲν τὴ γνωρίζω! Ὑγιαίνετε, Κύρια... (μὲ προσπάθεια) καὶ Κυρία... (Ἐξέρχεται περισσότερο χαμπουριασμένη)

Λολόττα (στὸν κρότο τῆς πόρτας πού κλείει, σηκώνεται ἀπότομα χωρὶς νὰ τὴ νοιάξῃ γιὰ τὸ ξεβαμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα πρόσωπό της, καὶ φωνάζει σὸν τρελλή).—Συγχώρησέ με! Συγχώρησέ με!... Πού εἶνε; Μὴ τὴν ἀφίνετε νὰ φύγῃ!

Ο κ. Βαμένος (σαστισμένος).—Ποῖον; Τὴ μαγειρίσσα;

Λολόττα (μὲ κραυγὴ σπαραγμοῦ, μιά κραυγὴ πού φανερόναι μεταμέλεια, λύπη καὶ ἀπελπισία).—Τὴ μαμὰ! Εἶνε ἡ μαμὰ!

(Διασκουθῆ)

ΚΑΛΛΙΠΗΔΗΣ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ τρόμος τοῦ Μωϋσῆ

Ὁ Μωλὸχ πάει καὶ βρῆκει τὸ Μωϋσῆ, καὶ ζητάει νὰ τοῦ μιλῆσῃ.

- Τί τρέχει, Μωλὸχ; φαίνεσαι πολὺ ταραγμένος.
- Ναί. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ κατὶ τι σοβαρὸ.
- Ποῦ μὲ ἀφορᾷ;
- Ποῦ σὲ ἀφορᾷ.
- Θεέ μου, τί συμβαίνει;
- Ἄκου, λοιπὸν. Ὁ ταμίς σου Ὁ Μπλούμ...
- Τί ἔκανε; Λέγε γρήγορα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
- Τὸν εἶδα, χθὲς τὸ βράδυ, νὰ μπαίνει στὸ τὰδε ξενοδοχεῖο, μαζί μὲ τὴ γυναίκα σου!...
- Ἄ! Θεέ μου, πὼς μ' ἔκανε νὰ τρομάξω, Μωλὸχ! Ὁ ἄρρεφα πὼς ἄδειασε τὸ χρηματοκιβώτιό μου καὶ τῶσκασε!...

Διάθεσις ξένων χρημάτων!

Ἐνας ζητιάνος παρουσιάζεται στὸ σπίτι τοῦ γέροντος ἐμπόρου Μπλούμ, καὶ ζητάει τὴν ἐλεημοσύνη πού ἔχουν συνήθεια ἀπὸ πολλὸν καιρὸ νὰ τοῦ δίνουν κάθε βδομάδα. Μὰ ὁ ὑπερήτης τόνε διώχνει, λέγοντάς του πὼς ὁ κύριός του ἔδωσε τόσα χρήματα στὴν κόρη του, πού παντρεύτηκε δῶ καὶ λίγες μέρες, ὥστε δὲν μπορεῖ πιά νὰ δίνει σὲ ἄλλους.

—Καλά! Καλά! Πες μονάχα στὸν κύριό σου πὼς μποροῦσε νὰ δώσῃ στὴν κόρη του τὰ δικά του χρήματα καὶ ὄχι καὶ τὰ δικά μου!

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΝ

Ἀπέργεται εἰς Περιοδικῶν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μπουκέτου», ὁ κ. Σπύρος Γιαννακόπουλος. Ὁ κ. Γιαννακόπουλος θὰ πιασθεῖ τὴν Κόρινθον, τὸ Ναύπλιον, τὴν Τρίπολιν, τὰς Καλάμα, τὸν Πύργον, τὰς Πάτρας καὶ διαφόρους ἄλλας πόλεις καὶ κομποῦλεις τῆς Πελοποννήσου, πρὸς διάδοσιν τοῦ Περιοδικῶ μας. Ἐπὶ τὴ ευκαιρίᾳ ταύτῃ παρακαλοῦμεν ὄλους τοὺς ἀναγνώστας καὶ φίλους τοῦ «Μπουκέτου» νὰ τὸν ἐνισχύσουν εἰς τὸ ἔργον του πρὸς ἐγγράφῃ συνδρομητῶν εἰς τὸ «Μπουκέτο» καὶ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» αὐτοῦ

Ὁ κ. Γιαννακόπουλος θὰ μᾶς κρατήσῃ ἐνημέρους καὶ τῆς ἐν γένει κοσμικῆς κινήσεως τῶν Ἐπαρχιῶν τὰς ὁποίας θὰ περιέλθῃ.